

VIVIAN VAN LEEUWEN

Ben & Olivia

Alles voor het plot
Begin van het einde

Met songteksten van Donovan Claessen

LUITINGH-SIJTHOFF

Tekst © 2026 Vivian van Leeuwen

Uitgave van uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 6382 9

ISBN 978 90 210 6379 9 (e-book *Alles voor het plot*)

ISBN 978 90 210 6380 5 (luisterboek *Alles voor het plot*)

ISBN 978 90 210 6381 2 (e-book *Begin van het einde*)

ISBN 978 90 210 6383 6 (luisterboek *Begin van het einde*)

NUR 301

www.viviansvocabulaire.nl

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Don,
Je grapte 'o, dus het gaat over ons?' toen ik je erover vertelde
en ja
het gaat over ons,
want, liefste
terwijl de puzzelstukjes van dit verhaal op hun plek vielen
viel ik voor jou
en mijn verhaal was al goed,
maar dankzij jou is het een liefdesverhaal geworden –
niet zoals ik het me altijd voorstelde
niet zoals ik het altijd zag of las
maar eindeloos veel beter
en oneindig veel echter.

I kept my guard up
because I didn't want it to become an armor
I kept my gates locked
out of fear my sanctuary
would become an abandoned building
I told myself the war
wasn't worth the battle
and that if the stars didn't align,
then fate had better plans for me
and that was alright
and even now I feel like
I'm inches away from a cliff
I never imagined stepping close to
but then I wonder
why
would I be here
ready to jump
into a free trust fall
if it wasn't
safe?
and what if
I wouldn't be falling
from
but into
my state of grace?
because you
broke down your walls
to reach mine
and I burned my bridges
to cross yours
and in the ruins
with pounding hearts
shaking breaths
and racing thoughts
we
found
each other

Alles voor het plot

BEN & OLIVIA 1

1

Olivia

En op dat moment weet ik het. Dat het leven je de meest wrede, ondoorgrondelijke, chaotische kanten op kan sturen, maar dat je uiteindelijk altijd uitkomt bij de liefde.

Met een dramatisch harde tik op het toetsenbord zet ik een punt achter de laatste zin. De laatste zin die ik – wat zal het zijn? – honderd keer opnieuw heb geschreven, die ik zes keer aan proeflezers heb voorgelegd en die ik eigenlijk nog steeds niet echt voel, maar die er nu toch staat. Terwijl de laatste tonen van Taylor Swifts ‘So It Goes...’ wegsterven, staar ik naar de knipperende cursor in mijn Word-document. Mijn ogen glijden naar de teller onderaan. 129.999 woorden.

Hm. Ik frons.

Mijn roze nagels trommelen even op het toetsenbord. Dan druk ik de toetscombinatie in waarmee je naar een volgende pagina gaat. Fuck it. Een grijns maakt zich meester van mijn gezicht terwijl ik typ.

EINDE.

Zo. Beter.

130.000 woorden.

Ik richt mijn blik op de computerklok. 02.34.

Met mijn handen achter mijn hoofd gevouwen leun ik achterover in mijn stoel. De antieke staartklok van mijn oma tikt de seconden tussen twee liedjes weg. Siri springt naast

me op het bureau en duwt haar wit-cyperse kopje tegen mijn schouder.

‘Hé Siri, welke datum is het?’

De kat miauwt. Ik grijns. Blijft leuk.

Mijn oranje HomePod licht op en een mechanische vrouwenstem klinkt: ‘Het is 26 maart 2026. Gefeliciteerd met je dertigste verjaardag.’

Ik doe mijn ogen dicht. Twee jaar geleden, om twaalf uur op mijn achtentwintigste verjaardag, zat ik ook zo. Ik had net een roman over de Tweede Wereldoorlog ingeleverd waar ik geen greintje erkenning voor zou krijgen, maar waarmee dé coole GTST-actrice van het moment zou worden uitgenodigd voor alle praatprogramma’s. Ik voelde me leeg, uitgeput, en ik was op dat moment het ghostwriten zo vreselijk zat dat ik mijn ideeënlijst opende en net zo lang scrolde tot de klok klaar was met slaan. Vervolgens schreef ik twee uur lang aan het eerste hoofdstuk van *Vrije val*. Toepasselijk voor de sprong die ik besloot te wagen. Mijn eigen boek, waar mijn eigen naam boven zou staan en waar ik over zou mogen opscheppen.

En nu, twee jaar, drie versies en heel veel mijlpalen en dieptepunten later, is het af.

Ik weet wat er nu komt. En ik wil het niet, maar het moet. Ik heb het mezelf beloofd.

Met trillende vingers open ik mijn mailbox en het Word-document met mailadressen en pitchteksten. Mijn playlist is inmiddels bij een liedje over *big girl boots* en ik haal diep adem terwijl ik mailtjes begin op te stellen. Tien uitgevers. Niet nadenken. Gewoon kopiëren, plakken, bijlage toevoegen, versturen. Ik slik iets weg. Nog negen.

Kopiëren, plakken, bijlage toevoegen, versturen.

Nog acht.

Siri geeft mijn wang kopjes en Google springt intussen

op mijn schoot. Door de halfopen balkondeur komt frisse lucht naar binnen die me een beetje ademruimte geeft, en met elk mailtje word ik wat rustiger. Zelfverzekerder. Dit is goed. Dit hoort. Ik heb hierover nagedacht, ernaartoe gewerkt, en dit komt goed. Dit is het. Dit is wie ik ben, wat ik wil, wat ik móét doen.

Nog vijf.

Ook als ik niets terughoor, of als ik alleen afwijzingen krijg. Het feit alleen al dat ik dit doe, dat ik deze stap waag, deze sprong in het diepe, is goed. Dit is een deur die open gaat en die ik niet meer dicht ga gooien.

Nog twee.

Ik hou mijn blik op het scherm gericht terwijl ik de laatste slok van mijn thee neem en de laatste twee mailvensters vul. Nog twee muisklikken, en...

‘Klaar.’

Google miauwt. Siri speelt het klaar om naast haar op mijn schoot te gaan liggen, haar klauwtjes in mijn been zettend om grip te krijgen. Ik voel het amper. Er vliegt een bijna ongelovige lach over mijn lippen terwijl ik naar mijn verzonden-items-map staar. Tien uitgevers. Tien mensen die mijn manuscript hopelijk gaan lezen. Tien kansen op een droom die uitkomt. Op een nieuw hoofdstuk, een nieuw begin, een nieuwe Olivia.

Ik zet mijn muziek uit. Mijn blik dwaalt naar mijn telefoon. Ik wil iemand bellen, appjes sturen, spraakmemo's opnemen. Maar er is niemand wakker. Mijn moeder krijgt een rolberoerte als ik 's nachts een teken van leven geef, Iris schrikt wakker van elk geluidje van haar telefoon terwijl ze haar slaap hard nodig heeft en Sophie is het tegenovergestelde – die slaapt overal doorheen.

Het scherm van mijn laptop gaat op zwart en ik zie in real time mijn gezicht betrekken als ik me realiseer dat ik

dit moment met niemand kan delen. Morgenochtend pas. Maar nu, hier, zijn de katten, de klok en de frisse lucht mijn enige getuigen.

Ik sluit mijn ogen. Heel even sta ik mezelf toe me voor te stellen dat er nu iemand achter me zou staan, in een flanelle pyjamabroek, met een verse kop thee in zijn hand. Hij zou zijn armen om me heen slaan, mijn slaap kussen en in mijn oor fluisteren hoe trots hij op me was voor hij me naar boven zou dragen en naar mijn gebazel over uitgegeven worden zou luisteren tot ik sliep. Nee, sterker nog, hij zou naast me zitten, zijn hand op mijn knie, terwijl ik die laatste punt zette. Hij zou precies weten hoeveel dit betekent en verliefd naar de lichtjes in mijn ogen kijken. En hij zou er zijn op het moment dat ik een mail krijg van een van die tien uitgevers dat ze mijn manuscript willen. Hij zou met me meegillen, me een duizelingwekkende kus geven en dan met me door de kamer dansen met de muziek op honderd, hij zou me rondzwieren en met kusjes overstelpen en vanaf het balkon schreeuwen dat zijn vriendin een gepubliceerd auteur zou worden en dan zou hij me duizend keer vertellen hoe trots hij was en dat hij hier geen seconde aan had getwijfeld voor hij de sterren van de hemel met me zou vrijen en...

Er ontsnapt een zucht aan mijn keel. Helaas.

‘Goed gedaan, Ol,’ fluister ik mezelf toe. ‘Ik ben trots op je. Een nieuw begin.’

Jeetje. Dat klonk zielig. Maar iemand moet het zeggen, toch?

Artiestenprofiel: Benjamin de Raaf (laatst bijgewerkt: 31-12-24)

MuziekMeter.nl

Benjamin Arthur de Raaf (2 oktober 1991, Rotterdam) is een Nederlandse singer-songwriter. Hij is sinds 2016 actief en maakt Engelstalige popmuziek, vaak begeleid door een akoestische gitaar of piano. Door zijn grote succes in het nationale en internationale veld en zijn weldadig romantische thema's wordt hij vaak vergeleken met acts als Ed Sheeran, Shawn Mendes en John Mayer. Tot zijn grootste hits behoren 'Blue Eyes and Summer Skies', 'Rom-Com Cotton Candy', 'Glitter On Your Cheeks' en 'Ferris Wheel'.

De Raaf groeide op in Rotterdam-Oost, als kind van een verpleegkundige en een vrachtwagenchauffeur. Hij begon in zijn tienerjaren met liedjes schrijven en leerde zichzelf piano en gitaar spelen. Op zijn vijftiende werd hij ontdekt tijdens een straatoptreden, waarna hij vier jaar later, in 2011, op twintigjarige leeftijd debuteerde met zijn hitsingle 'Blue Eyes and Summer Skies'. Hij wordt vertegenwoordigd door Bright Blaze Music Group van vooraanstaand muzikagent Damian Klaassen.

Sindsdien heeft De Raaf maar liefst elf albums uitgebracht, waaronder twee kerstplaten, en twintig nummer 1-hits gescoord. Zijn grootste kraker is 'Glitter On Your Cheeks', dat maar liefst tweentwintig weken bovenaan stond, en daarnaast heeft hij zestig top 40-nummers op zijn naam staan. Zijn bestverkochte album is nog altijd *Love You Loudly*, de opvolger van zijn debuutalbum. Met 170.000 verkochte lp's, 879.000 streams en 642.000 Instagram-volgers mag hij zich een van de grootste Nederlandse artiesten noemen. Hij heeft samengewerkt met performers als Ilse DeLange, Milow, Douwe Bob, Danny Vera en Duncan Laurence, is twee keer headliner geweest op Pinkpop, heeft acht keer AFAS Live uitverkocht en is zes keer op een gecombineerde club-

en theatertournee geweest. Tussen 2013 en 2023 won hij zes Edisons, waaronder die voor Beste Nieuwkomer, twee keer Beste Popartiest en drie keer Beste Album (*Love You Loudly*, *Dearest Darling* en *Just Us*).

Over zijn jeugd, zijn weg naar succes en verdere privéleven is weinig bekend, aangezien hij zijn familie en andere dierbaren consequent uit de schijnwerpers houdt. Ook gaat hij tijdens interviews niet in op zaken die niet rechtstreeks met zijn muziek te maken hebben. Wel is bekend dat zijn vaste coschrijvers zijn jongere broer Xander en beste vriendin Kristen van Ameren zijn.

2

Benjamin

‘The tide would be calmer... nee, the wórlđ would be calmer... the whisky’d taste more sweet.’ Ik buig mijn hoofd naar de snaren van mijn gitaar en neurie al tokkelend wat voor me uit om de juiste melodie te vinden. *‘If every man had a woman like I do... like mine? Waiting by the sea...’*

‘Waiting by his seat?’ Xander draait rond in zijn bureaustoel.

‘Serieus? Lekker seksistisch.’ Kristen blaast een bel met haar kauwgom.

Ik wuif haar weg. *“By his seat”* is goed, wingman.’ Ik tokkel verder. *‘En dan... iets... nog een paar regels... en dan dit.’* Ik begin met mijn laars een maat te tappen en zet het geluid van de gitaar zwaarder aan. *‘If every man had a woman like I do, there’d be less fightin’ and a whole lot more,’* ik schud mijn hoofd, *“I need you”* of *“I love you”*, ben ik nog niet uit...’ Ik verhef mijn stem. *‘The jukebox would play love songs in four-four time, the sun would shine brighter and the beer would taste like wine, if every man had a woman like mine.’* Ik sla het laatste akkoord extra hard aan en laat los.

‘Wauw!’ Xander stopt met draaien en grijpt de mixtafel vast. *‘Lekker, man!’*

Kristen hijst zichzelf uit haar onderuitgezakte positie. *‘Eens. Wel erg country, maar ik voel ’m wel.’*

Ik grijns. *‘Toch? Ik wilde een andere stijl. Voor Heart Can-*

dy dacht ik een beetje aan een mix van smaken. Niet alleen pop, maar ook country, een beetje softrock, misschien een hint van blues. En bij deze wil ik een jazzy sausje.' Met mijn voet schuif ik mijn op de grond gevallen schrijfblok dichterbij. De pen raap ik op en steek ik tussen mijn tanden, en dan begin ik weer te tokkelen. '*And I wish I could be half the man she is a woman to me... with all her* – iets, iets en iets – '*cause peace was never what I needed, I needed someone like her to make mine...* die klopt nog niet, maar zoiets.'

Xander staat op uit de stoel, die een eindje wegrolt, en gaat achter de piano zitten. 'Speel nog eens?'

Ik herhaal de gitaarakkoorden en mompel de woorden er een beetje bij terwijl hij zijn handen over de toetsen laat gaan. '*I needed to be worth calling her mine?*'

Ik schud mijn hoofd. 'Te zwaar.'

'Ja, want stel je voor dat je... oké, laat maar.' Kristen steekt haar tong uit als ze mijn blik ziet en stopt een nieuw stuk kauwgom in haar mond. '*I needed someone like her to get me right?*'

'Dat is 'm.' Ik knip met mijn vingers en Xander speelt het melodietje terwijl ik de woorden eruit knal, de pen als een sigaret tussen mijn tanden heen en weer bewegend. Als de roddelbladen me nu op de foto konden krijgen, weet ik al wat eronder zou komen te staan: 'Sexy James Dean-lookalike Benjamin de Raaf terug in de studio!' Ze zouden uit hun plaat gaan. Al is dit creatieve proces verre van sexy. 'Dank u, wingman.'

'En wingwoman.' Kristen staat op en maakt een kniebui-ging die ze zowaar sarcastisch laat lijken. 'Is deze "someone like her" en die "woman like mine" ook een echt persoon?'

'Tuurlijk, joh.' Ik lach zachtjes. 'Alsof het ooit zou werken als ik inspiratie uit mijn eigen liefdesleven ging halen.' Kristen rolt met haar ogen op een 'waarom vraag ik het ook'-

manier, maar ik negeer het. Ik vis het notitieboek van de grond. 'Oké, als we nou vandaag die twee kunnen afmaken, dan zitten we op zes van de vijftien tracks. Misschien moeten we...'

De rest van mijn zin sterft weg als er vanuit de deuropening van de studio een bescheiden gekuch opklinkt. Als ik me omdraai, zie ik Damian staan, in een pak dat volgens mij een halve eeuw geleden voor het laatst in was, samen met Karen en Ruby.

Shit. Wat doen de Hotte Hotemetoten hier?

Damian schraapt zijn keel en zet een stap naar voren. 'Dag, jongelui. Ik had een meeting met mevrouw Van Wilderen en mevrouw Vagebond en ze wilden graag even komen kijken hoe het hier gaat.'

Vijftien jaar bij dit label en ik moet mezelf nog steeds verbieden om niet besmukt te grijnzen bij die achternaam. Ja. Zo heet ze echt.

Karen – veel te lang zwart haar dat volgens mij voor de helft uit extensions bestaat en een olijfgroen mantelpak dat nét niet te sexy is – doet een stap naar voren terwijl Ruby, met haar half geschoren blonde haar, leren broek met hoge rode laarzen en flanellen overhemd, blijft staan om de ruimte in zich op te nemen. Ruby is cool. Karen... doet alsof ze cool is. Van Ruby geloof ik nog wel dat ze van muziek houdt, maar Karen wil gewoon cijfers.

'Goed je te zien, Benjamin.' Karen glimlacht. 'Het klinkt alsof hier lekker gewerkt wordt. Zes van de vijftien tracks bijna af, zeg je?'

Ik onderdruk de neiging te salueren. 'Zeker, mevrouw Vage...'

'Karen,' onderbreekt ze me.

'Karen,' zeg ik knikkend. 'Ik vertelde net aan mijn co-schrijvers dat ik bij deze plaat wil gaan voor wat meer ver-

schillende soundstijlen. Een mix van genres, zo je wilt.'

Ze knikt, maar nauwelijks merkbaar. 'Arm Candy, moet de titel worden, toch?'

'Heart Candy, eigenlijk,' verbeter ik haar zonder mijn glimlach te laten wankelen. 'Een ode aan het samenzijn met iemand met wie je graag wilt pronken en met wie alles heel fijn en prettig is.'

Haar ogen vernauwen zich een beetje. 'Dus... eigenlijk net zoals je vorige albums?'

In mijn binnenste verstrakt iets, maar ik laat het niet merken. 'Zo zou je het kunnen zeggen. Het is ook mijn jubileumjaar, dus het is een mooie hommage aan mijn eerdere werk en toch ook vernieuwend.'

'Vernieuwend. Juist.' Ze glimlacht. 'Mag ik de tracklist tot zover eens zien?'

'Eh...' Die had ik even niet verwacht. 'Natuurlijk. Moment.' Ik grijp snel naar mijn notitieboek en begin erin te bladeren tot ik heb gevonden wat ze zoekt. 'Het is uiteraard nog niet definitief, de volgorde kan nog veranderen en we zijn nog niet klaar met schrijven, maar...'

'Ik ken het proces van een album maken, Benjamin. Laat maar eens zien.' Ze gaat met een half zwart, half goud gelakte nagel over de pagina. Ik kan haar de titels mee zien mompelen. 'Rollercoaster High', 'Mailbox', 'Lipstick Message', 'Kissing Photos'... nu dan 'Woman Like Mine' en 'Half The Man'...

'Hm.' Ze geeft me met een minzaam glimlachje het boekje terug. 'Dat ziet er goed uit. Damian heeft me de demo's laten horen die jullie tot nu toe hebben opgenomen en ook dat klinkt goed.'

Wauw. Ik wist niet dat hij dat gedaan had. Geen idee of ik er überhaupt blij mee ben, maar oké. Als zij het goed vindt, dan zal het wel.

Ruby – Rue, zoals ze wil dat we haar noemen – komt naast Karen staan en werpt een blik op het lijstje. ‘Ik claim “Mailbox” en “Lipstick Message”.’ Haar glimlach is, in tegenstelling tot die van Karen, wel oprecht, en ik lach naar haar. ‘Daar kunnen we ook marketingtechnisch mooie dingen mee doen. Briefjes voor je trouwste fans, en teksten op de spiegels van grote concertzalen.’

‘Vet. En dat zijn ook mijn favorieten,’ vertrouw ik haar toe.

‘Denk je dat een herfstrelease gaat lukken? Je loopt natuurlijk een paar jaar achter op je normale cyclus, dus hoe sneller, hoe beter.’ Voor ik kan reageren, hard proberend om niet in elkaar te krimpen, gaat ze verder: ‘We dachten namelijk aan een internationale tournee voor je in het nieuwe jaar. We hebben al aanmeldingen van zalen in België, Frankrijk, Engeland, Ierland, de vs en een paar in Canada.’

Achter me hoor ik Xander, die lukraak wat aan het klooiën was op de piano, per ongeluk een toets iets te hard aanslaan. Kristen laat haar kauwgom klappen. Ik neem het ze niet kwalijk. Ik staar Ruby aan. ‘Meen je dat? De vs?’

Ze lacht. ‘Zeker. Kleine zaaltjes, hoor. Maar wel meerdere avonden. Je wordt daar goed beluisterd en we vinden het weleens tijd om je ernaartoe te sturen. Mits het album het goed doet, natuurlijk.’

Naast haar mompelt Karen: ‘Beter dan het laatste,’ maar dat negeer ik. *Lifetime Sweethearts* deed het prima, alleen wil ze gewoon altijd weer meer – méér nummers die méér weken op één staan, méér lovende kritieken. De Sales-slang, noemt Xander haar weleens. Maar ik moet niet zeuren, want ze weet me wel steeds de beste royaltydeals te bezorgen met optredens, streamingdiensten en ticketsales.

‘Dat... dat klinkt goed,’ stamel ik. ‘Natuurlijk. En een herfstrelease moet absoluut lukken.’ Dat betekent dat ik op zijn minst vijf maanden heb.

Ruby knikt. ‘Mooi zo. Zorg jij dan maar dat deze twee nummers en de volgende negen afkomen en dan horen we wel van Damian wanneer we kunnen komen luisteren. Het contract ligt in elk geval klaar en de covershoot kan wat ons betreft ook gepland worden.’

Karen stoot haar aan en even wisselen ze een blik die ik niet kan peilen, maar dan schudt Ruby haar hoofd en wendt Karen zich met wat op een ingehouden zucht lijkt weer tot mij. ‘We kijken uit naar wat je zult afleveren, Benjamin. Het zal de muziekwereld vast weer voor zich innemen.’

Hoor ik daar nou sarcasme? Of was dat een dreigement?

Wat zou het ook. Een internationale tournee...

Een grijns verspreidt zich langzaam over mijn gezicht.

Die onafgemaakte nummers worden een eitje. Amerika gaat wat beleven.

‘Ben je een achterachterachterkleinkind van ze of zo?’

De zaal is leeg, op ons tweeën na. Naast me staat een man, misschien twee jaar ouder dan ik. Hij is lang, goedgebouwd, maar niet atletisch. Zijn haar houdt het midden tussen het bruin van dennenappels en kastanjes en achter een hoornen bril kijkt hij me nieuwsgierig aan – één oog bruin, één groen, allebei met gouden spikkels.

Ik realiseer me dat ik sta te staren en schraap mijn keel. ‘Sorry, wat?’

Hij lacht en knikt naar het schilderij, *Huiselijke zorgen*, van Jacobus Josephus Eeckhout, uit 1844. ‘Je staat al twintig minuten onafgebroken naar dit schilderij te kijken. Niet dat ik je stalk, verder, maar ik pikte dezelfde schilderijen eruit.’

‘Aha.’ Ik grinnik. ‘Touché. Maar nee, ik moet je teleurstellen. Ik ben gewoon een liefhebber. Niets bijzonders.’

‘Ik ook. Een uit de hand gelopen liefhebber.’ Zijn stem is diep, vloeiend, klaterend alsof er vonkjes in zitten, maar toch ook kabbelend. Hij zet een stap naar me toe en knikt naar *Huiselijke zorgen*. ‘Ik probeer altijd zelf te bedenken wat het verhaal is achter zo’n schilderij in plaats van het op te zoeken. Een goede kunstenaar maakt je daar nieuwsgierig naar.’

Ik slaag er amper in mijn blik van zijn profiel af te wenden terwijl ik antwoord. ‘Dat... ik heb precies hetzelfde. Je bent de eerste die ik ontmoet die dat ook doet.’

Hij stopt zijn handen in zijn zakken en kijkt me onderzoekend aan. ‘Wat is jouw verhaal dan? Je kijkt te

vurig uit je ogen om alleen maar een liefhebber te zijn.'

Ik weet niet wat hij daarmee wil zeggen, maar ik glimlach. 'Ik ben docent kunstgeschiedenis aan de universiteit van Leiden.' Ik steek mijn hand uit. 'Lena.'

Hij kijkt verrast. 'Nou. Ik ben docent kunstgeschiedenis op een middelbare school. Spencer.' Hij schudt mijn hand, warm, vriendelijk.

'We zijn collega's.' Ik lach.

'Nou, collega...' Spencer haalt een hand door zijn haar en buigt zijn rug wat naar achteren. 'Ik heb honger. Heb je zin om een tafel met me te delen en daarna samen tot sluitingstijd twintig minuten per schilderij uit te trekken?'

3

Olivia

‘Dus, Olivia.’ Cassandra kijkt me over de rand van haar hoornen bril aan en glimlacht. ‘Zoals we in de vergaderruimte net ook al zeiden, fantastisch boek. Absoluut briljant. Je gaat records breken, dat beloof ik je, en voor je het weet staan de filmproducenten in de rij om de rechten te kopen. Voor je het weet. M-hm.’ Ze slaagt erin tegelijkertijd te knikken en haar hoofd te schudden. ‘Ik heb grootse plannen voor jou. Grootse plannen. *Huge*, zoals Julia Roberts zou zeggen. Je komt bij Eva, Arjen, al die hotemetoten, en we maken een boektrailer die in de primetime-reclameblokken op de commerciële zenders wordt uitgezonden. Ik weet nu al zeker dat we de Amerikaanse en Britse markten compleet gaan inpakken als de buitenlandse *publishing houses* eenmaal over je gehoord hebben, en sowieso gaan we een tournee doen langs de mooiste Nederlandse en Vlaamse boekhandels, met niet alleen signeersessies maar ook interviews, en een boekpresentatie in...’ Ze steekt haar pen tussen haar tanden alsof het een stuk kauwgom is en beweegt hem even heen en weer voor hij op haar notitieblok klettert. ‘Niet zomaar in een boekhandel, maar op een prestigieuze locatie. Misschien het Kürhaus, of het Amstel Hotel... ja, zoiets. Absoluut zoiets. Je bent de literaire publiekslieveling voor je het weet, schat, dat beloof ik je.’

Ik grijns en knik, terwijl het me duizelt – ik weet nu al

amper wat er gebeurt. De cijfers die ik net op mijn contract voor vijf boeken in vijf jaar heb zien staan, dansen nog door mijn hoofd. Ergens verwacht ik half en half dat iemand zo binnen komt stormen en me vertelt dat dit alles een grap is, of een vergissing, of allebei, omdat mijn boek het nooit verder dan de *slush pile* had mogen schoppen – ik weet niet hoe ze die spreekwoordelijke stapel nog onbeoordeelde manuscripten hier in de Nederlandse uitgeefwereld noemen. Ik weet helemaal niets. Hoe kan mij dit overkomen? Ik stel niets voor. Ik ben een ghostwriter met geheime ambities, te schijterig geweest om die na te jagen tot een dertigersdilemma en een lege fles wijn daar korte metten mee maakten. Een wandelend cliché, maar geen ruwe diamant die op het punt staat het te maken.

Echt niet.

En toch lijkt het erop dat Cassandra Craaijer, de baas van de grootste uitgeverij van het land, Main Character Media, niets liever wil dan precies dat van me maken.

Cassandra schraapt haar keel, neemt een grote slok koffie en weigert met een agressieve swipe op haar iPhone 17 een binnenkomend telefoontje. ‘Hoe dan ook, voordat we concrete stappen gaan zetten wil ik wel dat je weet dat we een paar opmerkingen hebben voor het manuscript.’

Ik doe mijn ogen dicht en slik. Daar heb je het. De kleine lettertjes. Het lijstje met dingen die veranderd en herschreven en aangepast en geredigeerd moeten worden tot het verhaal niet meer van mij is. Dat is waar ik op zat te wachten – het moment dat ik moet zeggen dat ik me toch zal moeten terugtrekken. En misschien is het ook maar beter zo. Misschien is het een teken dat ik hier toch niet klaar voor ben. Nog niet. Of gewoon überhaupt niet.

‘Het hart van het verhaal is duidelijk fantastisch,’ gaat Cassandra echter door, en mijn ogen vliegen open. ‘Het plot

staat als een huis, de personages zijn briljant uitgewerkt en de structuur werkt perfect. Er zijn uiteraard wat kleine details die beter kunnen. Je bent ghostwriter, dus je weet hoe dat werkt.'

'Ui... uiteraard,' echo ik robotachtig.

Als dit wat gaat worden, moet ik echt beter met complimenten leren omgaan.

'Maar over het algemeen, Olivia, is het echt fantastisch en zullen we weinig hoeven veranderen.' Cassandra pakt haar koffiekop, merkt op dat die leeg is en schuift hem weg. Haar handen vouwen zich om de papieren op haar bureau en leggen ze dan weer neer, en voor het eerst lijkt ze iets minder zeker van haar zaak. 'Maar er is één dingetje.' Ze zet haar bril af, verstrengelt haar vingers en kijkt me aan. 'Één dingetje waar we echt aan moeten werken voor we verder kunnen met de publicatie.'

Eén dingetje. Eén dingetje kan ik aan, toch? Ja, dat kan ik aan. Als het maar één ding is, dan... dan is dit misschien wel een teken dat ik dit wél kan? Dat ik hier wél klaar voor ben? Dat... deze wereld misschien ook wel klaar is voor mij?

Eén dingetje.

'Wat dan?' vraag ik, gretig om me coöperatief op te stellen.

'Nou. De relatie tussen de hoofdpersonen is uiteraard prachtig. Het is heel complex, en dat maakt het zo krachtig. Emotioneel, dan.' Cassandra kijkt me onderzoekend aan. 'Fysiek... voelt het alsof hun band platonisch is.'

Ik knipper. 'Platonisch?'

'Ja. Er is geen echte chemie.' Cassandra wiebelt met haar vingers. 'Geen vonken. Geen vuurwerk. Geen adembenevende, hartgrondige passie.'

Ik slik. 'Dat...'

'Is het hele punt, dat snap ik,' valt ze me knikkend in de

rede. 'Natuurlijk moeten de emoties op de voorgrond treden en komt het lichamelijke later. Maar als het dan gebeurt... gebeurt er eigenlijk niets, Olivia. Ook dan is er geen vuurwerk, geen vonkenregen, geen chemische reactie, geen...'

'Hartgrondige en adembenemende passie,' vul ik aan, met een gevoel alsof ik misselijk ga worden. 'Ik snap waar je heen wilt.'

Haar blik brandt op mijn gezicht, maar ik staar naar beneden, naar mijn opengeslagen roze notitieboekje waar ik nog geen letter in heb opgeschreven. 'Elke keer dat ze dicht bij elkaar zijn,' gaat ze verder, 'is het alsof ze in een zakelijke meeting zitten. Elke keer dat ze kussen, is het alsof ze vrienden zijn. En de seksscène op het eind... nou ja.'

Ik doe mijn best om niet in elkaar te krimpen. 'Wat is daarmee?' Mijn handen grijpen in elkaar op mijn schoot, buiten haar blikveld.

'Er is niets speciaals aan. Die scène lijkt op willekeurig welke romantische film of roman.'

Ik bijt op mijn lip. 'Is dat slecht?' Je laten inspireren door fictie is niet slecht, toch?

Cassandra zucht. 'Lezers zijn voyeurs, Olivia. Als vrouwen sexy verhalen lezen, doen ze dat omdat ze zich willen voorstellen dat zij het zijn in de armen van de mannelijke hoofdpersoon. Ze willen zich voorstellen dat hij die dingen met hen doet, ze willen voelen wat de heldin voelt. Om dat te bereiken, heeft elke intieme scène, of het nou een kus is of een vrijpartij of zelfs een aanraking, authenticiteit nodig.'

'Authenticiteit,' herhaal ik. Zweet prikt in mijn nek.

'Ja. Wat maakt de intimiteit tussen deze mensen bijzonder? Wat maakt dat ze zich zo ontzettend tot elkaar aange trokken voelen? Wat is iets wat deze man doet dat de vrouw fantastisch vindt, wat is iets wat de vrouw zegt waar hij wild van wordt en hoe laten ze elkaar weten wat ze voelen? En

dan niet alleen de “ik wil je”-factor, maar de “ik wil j^óú”-factor?’

‘Dat zit er wel in,’ werp ik tegen, maar mijn stem klinkt zwak.

‘Er zit van alles in, ja. Maar er is niets wat specifiek over deze twee personages gaat.’ Cassandra kijkt toe hoe ik in mijn thee roer, mijn ogen gefixeerd op het kopje, mijn bewegingen houterig. ‘Hoe is je liefdesleven, Olivia?’

Ik bevries en laat het lepeltje los. Het klettert tegen de rand van het kopje, harder dan legaal zou moeten zijn. Alleen mijn ogen bewegen als ik haar blik ontmoet. ‘Mijn liefdesleven?’

Ze glimlacht een bijna meewarige glimlach en heel even haat ik haar vanuit mijn tenen. ‘Als er relatieproblemen zijn, kan dat de manier waarop een auteur over liefde schrijft beïnvloeden. Negatief, dan.’

Ik maak een schamper geluid. ‘Dan zou er eerst een relatie moeten zijn.’ Mijn wangen worden rood, maar ik probeer het zo goed mogelijk te verbergen. ‘Ik heb geen liefdesleven.’

Cassandra knikt langzaam. ‘Dus je bent single?’

‘Heel erg single. Al een behoorlijke tijd.’ Waarom zeg ik dat? Ik weet niet waarom ik dat zeg.

Ze vernauwt haar ogen. Ja, hoor. Daar heb je het al. ‘Hoe lang precies?’

Ik mijd haar blik, maar ik heb allang door dat ik eerlijk moet zijn als ik nog kans wil maken op dit contract. Verdomme, ik zag dit überhaupt al niet gebeuren en dat is precies hierom. Ze heeft gelijk – wat weet ik nou helemaal van romans schrijven als ik nul ervaring heb met romantiek? Het is niet voor niets dat ik nooit de opdrachten heb aangenomen van BN’ers die een roman wilden schrijven. ‘Altijd al.’

Ze fronsht haar wenkbrauwen en trekt ze dan op, en het zou grappig zijn als ik me niet zo ellendig voelde. ‘Altijd al.’

Dus dat betekent dat je... onervaren bent?’

Ik klem mijn kaken op elkaar. ‘Volledig onervaren. Niet eens een kalverliefdekus gehad op school.’ Ik neem de meest ongemakkelijke slok thee uit mijn leven.

‘Juist ja.’ Cassandra leunt achterover in haar stoel en ik moet toegeven dat ik haar bewonder omdat ze haar ogen niet naar mijn rolstoel laat gaan, hoewel ze zich ongetwijfeld afvraagt of ‘het’ daarmee te maken heeft.

Natuurlijk heeft het dat.

‘Zou je bereid zijn daar iets aan te doen? Je weet wel, om je kunst beter te maken?’

Ik frons. ‘Pardon?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Daten. Zou je daartoe bereid zijn om te ervaren waar je over schrijft en vanuit daar wat herschrijfwerk te doen?’

Ik lach, half ongelovig en half uit afgrijzen. ‘Nee. Niet geïnteresseerd. Ik vind single zijn prima en ik zou me niet comfortabel voelen bij verplicht daten. Zelfs niet voor mijn kunst.’ Ik weersta de verleiding om aanhalingstekens in de lucht te maken bij het woord ‘kunst’ – ik zou mijn liefdesverhaaltje niet echt zo noemen. Echt niet, eigenlijk.

‘Natuurlijk. Begrepen. Dan heb ik een ander voorstel.’ Ze begint door een paar mappen op haar bureau te bladeren terwijl ze tegelijkertijd met haar andere hand op het scherm van haar telefoon tikt. ‘Weleens gehoord van Benjamin de Raaf?’

Ik schud mijn hoofd, meer omdat ik verrast ben door haar verandering van koers dan omdat ik hem niet ken. ‘De zanger? Natuurlijk. Noemen ze hem niet de Nederlandse Ed Sheeran?’

Cassandra glimlacht. ‘Zeker. Hij is de bekendste mannelijke popartiest van de Lage Landen. Altijd uitverkochte concerten, altijd bovenaan de hitlijsten en hij heeft al ik

weet niet hoeveel prijzen gewonnen. Die jongen is een fantastisch talent met zijn gitaar en zijn piano.' Ze heeft gevonden wat ze zocht op haar telefoon en draait het scherm naar me toe, waarop zijn Instagram te zien is. 642.000 volgers.

'Wauw. Dat is veel,' mompel ik. Heel even stel ik me voor hoe het zou zijn om zelf zoveel volgers te hebben dankzij mijn boeken, maar dat plaatje duw ik meteen weer weg. Dat gaat echt niet gebeuren.

Cassandra neuriet zachtjes een stukje van wat ik herken als de songtekst van 'Tea For Two', een liedje van zijn meest recente album. Ik frons als ik me herinner dat er laatst een heel artikel in de *Flair* stond waarin de redactie speculeerde over wie elke track ging. 'Staat hij niet ook bekend als de grootste rokkenjager in de muziekindustrie?'

'Je bent me voor.' Cassandra lacht. 'Benjamin heeft wel aanzienlijk wat ervaring met liefde en relaties, ja. Wat er allemaal waar is van wat de roddelbladen schrijven weet alleen hij, maar, nou ja, hij is...'

'In elk geval geen liefdesmaagd,' merk ik droog op. 'Waarom hebben we het over hem?'

'Zijn agent Damian en ik zijn goed bevriend. Hij vertelde me laatst dat Benjamin op zoek is naar nieuwe inspiratie. Zijn label wil bovendien graag dat hij wat diepgaander gaat schrijven, wat emotioneler. Hij heeft momenteel zelf een pauze van het daten, maar haalt zijn inspiratie ook graag uit het observeren van andere stelletjes. En hij heeft een deal met de paparazzi dat ze hem met rust laten als hij op date is. Met het personeel van restaurants en dergelijke maakt hij afspraken dat niemand hem komt lastigvallen.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. 'Ik volg je niet.'

'Benjamin kan je helpen, Olivia.'

'Pardon?' Ik geloof niet dat ik dat woord ooit twee keer

in een gesprek heb gebruikt. Zelfs mijn personages doen dat niet.

Cassandra zucht. 'Of beter gezegd, jullie kunnen elkáár helpen. Ik ga het heel bot zeggen: de romantiek in jouw boek moet beter als we het willen kunnen uitgeven, en ik denk dat het goed is dat jij daarvoor wat ervaring opdoet met daten. Je bent niet op zoek naar een relatie, en dat is prima, maar het kan geen kwaad om eens te ontdekken hoe het voelt om wat aandacht van een man te krijgen, om iemand te leren kennen en een beetje te flirten. Benjamin is ook niet op zoek naar een relatie, maar hij kan je wel het een en ander laten zien terwijl hij nieuw materiaal verzamelt. Met wat hulp van jou, aangezien jij goed bent in de emotionele diepgang. Perfecte match.'

Mijn mond gaat een paar keer open en dicht en ik staar haar aan. 'Ik... weet niet of ik me daar prettig bij voel.'

Ze zet haar bril weer op en er golft een vlag van paniek door me heen omdat ik het gevoel heb dat dit gesprek voor haar zo goed als afgelopen is. 'Denk er gerust over na, als je dat wilt. Maar ik geloof in je verhaal, Olivia. Ik geloof dat lezers er verliefd op kunnen worden als we de personages wat spectaculairder verliefd op elkáár laten worden. Benjamin is een goede gozer. Hij weet wat romantiek is, heeft het zelf meegemaakt en er talloze keren over geschreven, dus je bent in goede handen. Hij kan je zelfs feedback geven. Het zou gewoon een zakelijke deal zijn, waar jullie allebei wat aan hebben. Al is het voor jou maar een leuke tijd, wat flirtskills of een boost voor je zelfvertrouwen.'

Ik heb geen flirtskills of een boost voor mijn zelfvertrouwen nodig en voor een leuke tijd ga ik wel naar mijn vriendinnen – Sophie met haar moordfeestjes en Iris met haar nachtenlang koken en ideeën in het rond schieten voor random gekkigheid. Veel leuker dan met de een of andere vent

de hort op gaan. Ik wil helemaal geen vreemde die me de les gaat lezen over liefde – het klinkt alsof hij niet eens weet wat échte liefde is, niet van het soort zoals ik die beschrijf in mijn boek.

Niet dat ik dat zelf weet. Maar daar gaat het niet om.

Maar wat ik wél wil, is dit boek verkopen. Ik ben verdorie te lang ghostwriter geweest met zoveel geheime manuscripten in haar dropbox dat het belachelijk begint te worden. Met dit verhaal ga ik het tij keren. Mijn hart en ziel zitten erin, en ik geloof er ook met heel mijn hart en ziel in dat dit een góéd verhaal is dat het verdient om verteld te worden. Ik wil dat het de wereld in gaat. En blijkbaar moet ik er nog wat liefde in pompen om te zorgen dat dat kan. Letterlijk. Of zo? Geen idee hoe dat zou werken.

Ik kijk Cassandra aan. ‘Als ik dit niet zie zitten...’

Ze haalt haar schouders op. ‘Dat is aan jou. Maar ik vrees dat we dan geen deal kunnen sluiten.’

Ik haal diep adem.

Feit is dat deze gozer blijkbaar iets goed doet als ruim zes ton mensen – correctie: vrouwen, waarschijnlijk, oftewel: mijn lezers – wat hij schrijft fantastisch vinden. En voor een beetje nieuwe inspiratie wil ik best openstaan. Ik word nu al misselijk van het idee op date te moeten gaan, maar ik word nog misselijker van het idee dat ik hierop afgerekend zou kunnen worden. Mijn personages verdienen beter. Dus misschien kunnen we gewoon een keer of twee een gesprekje voeren en is het dan wel goed.

En anders moet ik maar lijden voor mijn... kunst? Alles om dit verhaal recht te doen. Ik wil niet door de mand vallen. Dan maar even mijn principes opzijzetten, als je ‘ik heb geen behoefte aan liefde’ een principe kunt noemen.

In liefde en fictie is alles geoorloofd, zullen we dan maar zeggen.

‘Oké. Ik ga akkoord.’

Cassandra grijnst zo breed dat ik er bijna bang van word, een ‘ja, ik weet hoe verdomde goed ik ben in mijn werk’-grijns. ‘Prachtig. Ik ga een ontmoeting voor jullie twee regelen.’

Prachtig.